

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny – Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Czarnecka (spr)

Sędziowie: SO Małgorzata Radomska-Stęplewska

SO Ryszard Małecki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 stycznia 2014 roku

sprawy z wniosku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przy uczestnictwie dłużnika M. W.

o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 20 września 2013 roku

sygn. akt II Co 5557/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO M. Radomska – Stęplewska SSO A. Czarnecka SSO R. Małecki

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 września 2013 roku Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu oddalił wniosek o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty na następcę prawnego dotychczasowego wierzyciela.

Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji podkreślił, że wnioskodawca domagał się nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty, wskazując, że jest następcą prawnym dotychczasowego wierzyciela. W dalszej kolejności Sąd Rejonowy, przywołując treść przepisu art. 788 § 1 k.p.c., zaznaczył, że warunkiem nadania klauzuli wykonalności jest wykazanie przejścia uprawnienia odpowiednim dokumentem. Wierzyciel przedłożył dokument prywatny z podpisami notarialnie poświadczonymi, jednakże zarówno z umowy, jak i z dołączonego załącznika nie wynika, że nabył on od dotychczasowego wierzyciela wierzytelność wobec dłużnika objętą tytułem egzekucyjnym wydanym przez Sąd Rejonowy (...) w L.w sprawie VI (...) (...). Wierzytelność wskazana w załączniku do umowy nie została oznaczona w sposób umożliwiający identyfikację przelewanej wierzytelności, gdyż nie została podana sygnatura nakazu zapłaty z 9 listopada 2011r. Skoro w niniejszej sprawie przejście uprawnienia nie zostało wykazane w sposób przewidziany art. 788 § 1 k.p.c., wniosek podlegał oddaleniu.

Zażalenie od powyższego postanowienia wywiódł wierzyciel, zaskarżając je w całości oraz wnosząc o:

1. zmianę zaskarżonego postanowienia w całości i uwzględnienie wniosku wierzyciela poprzez nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego tytułowi egzekucyjnemu wydanemu w sprawie o sygn. akt VI (...) oraz zasądzenie od dłużnika na rzecz wierzyciela kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, ewentualnie o

2. uchylenie przedmiotowego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu za obie instancje, w tym kosztach zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Zaskarżonemu orzeczeniu wierzyciel zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegające na przyjęciu, iż wnioskodawca przedłożonym do wniosku dokumentem nie wykazał przejścia uprawnienia na rzecz następcy prawnego w sposób opisany w art. 788 §1 k.p.c.

Do zażalenia dołączono załącznik nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 15.04.2013 r.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy okazało się niezasadne.

Art. 788 §1 k.p.c., stanowiący podstawę do nadania klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności, wymaga wykazania przejścia uprawnienia lub obowiązku, które nastąpiło po powstaniu tytułu egzekucyjnego, dokumentem urzędowym lub prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym. Powołany przepis winien być interpretowany ściśle, gdyż stanowi wyjątek umożliwiający nadanie klauzuli wykonalności na rzecz lub przeciwko osobie, która nie występowała w procesie jako strona i nie jest wymieniona w tytule wykonawczym. Z tego względu należy art. 788 §1 k.p.c. traktować jako przepis o charakterze gwarancyjnym, zapewniający dłużnikowi ochronę w przypadku zmiany wierzyciela po powstaniu tytułu egzekucyjnego.

Dokonując kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia Sąd Okręgowy stwierdził, że Sąd Rejonowy prawidłowo uznał na podstawie załączonych do wniosku dokumentów, że w załączniku nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności nie opisano w sposób wystarczająco szczegółowy będącej przedmiotem cesji wierzytelności wobec dłużnika. Rację ma Sąd Rejonowy, że z załącznika nie wynika jednoznacznie jakie wierzytelności dotyczy umowa cesji. W załączniku wskazano wprawdzie PESEL, imię i nazwisko dłużnika oraz wysokość zaległości, nie podano jednak, ani jakiej umowy dotyczy ta zaległość, ani daty czy sygnatury tytułu egzekucyjnego. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że w oparciu o taki dokument nie sposób stwierdzić, czy przedmiotem cesji była rzeczywiście wierzytelność objęta wskazanym we wniosku tytułem egzekucyjnym.

Podkreślić wypada, że dopiero do zażalenia dołączono dokument, z którego wynika jaką wierzytelność scedowano, co jednak było spóźnione (art. 381 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc).

Zatem już z tego powodu wniosek wierzyciela nie mógł być uwzględniony. Dodatkowo Sąd Okręgowy jednak stwierdza, że wystąpiły także inne braki natury materialnoprawnej uniemożliwiające nadanie klauzuli. Uwierzytelniona przez radcę prawnego kserokopia umowy cesji jest mało czytelna, a jej tekst jest niepełny (k. 6, 9, 14), reprezentacja występujących w tej umowie stron Banku (...) i działającego w imieniu wnioskodawcy (...) S.A. nie została wykazana we właściwy sposób, skoro przedłożono jedynie nie poświadczony kserokopie wypisu KRS (k. 18, 22).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy oddalił zażalenie na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc.

SSO M. Radomska – Stęplewska SSO A. Czarnecka SSO R. Małecki